BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)
1 juni 1999 *

In zaak T-74/99,

K. L. Meyer, landbouwer, wonende te Uturoa (île de Raiatea, Frans-Polynesië), vertegenwoordigd door J.-D. des Arcis, advocaat te Papeete, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. Pakowski, ambassadeur van de Bondsrepubliek Duitsland, Rue Emile Reuter 20-22,

verzoeker,

tegen

Raad van de Europese Unie,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking 98/317/EG van de Raad van 3 mei 1998 overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag (PB L 139, blz. 30),

* Procestaal: Frans.

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer),

samengesteld als volgt: M. Jaeger, kamerpresident, K. Lenaerts en J. Azizi, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

1 Op 3 mei 1998 stelde de Raad beschikking 98/317/EG overeenkomstig artikel 109 J, lid 4, van het Verdrag (PB L 139, blz. 30; hierna: „beschikking 98/317") vast, waarbij de lidstaten van de Europese Unie werden aangewezen die voldeden aan de voorwaarden voor de aanneming van één munt op 1 januari 1999.

2 Verzoeker, exploitant van een tropischfruitplantage op het eiland Raiatea in Frans-Polynesië, nam naar aanleiding daarvan dankzij de lokale pers kennis van het bestaan van het Protocol betreffende Frankrijk (PB 1992, C 191, blz. 90), gehecht aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap krachtens de slotakte bij het Verdrag betreffende de Europese Unie, ondertekend te Maastricht op 7 februari 1992 (PB 1992, C 191, blz. 1).

3 Onder deze omstandigheden heeft verzoeker bij op 11 maart 1999 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift het onderhavige beroep ingesteld, stellende,

zakelijk weergegeven, dat Frans-Polynesië, dat wordt genoemd in bijlage IV bij het EG-Verdrag (thans, na wijziging, bijlage II EG) betreffende de landen en gebieden overzee waarop de bepalingen van het vierde deel van het Verdrag van toepassing zijn, niet van de economische en monetaire unie mocht worden uitgesloten.

Conclusies van verzoeker

4 Verzoeker verzoekt het Gerecht:

— al zijn vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren;

— vast te stellen, dat de uitsluiting van Frans-Polynesië van de Europese monetaire unie een willekeurige, voor de bevolking discriminerende handeling is in strijd met artikel 6 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 12 EG) en artikel 8 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 17 EG);

— de nietigverklaring en wijziging te gelasten van het gedeelte van beschikking 98/317 dat betrekking heeft op de uitsluiting van Frans-Polynesië van de „euro-zone";

— de Raad te veroordelen tot betaling van 20 000 FF wegens de niet-terugvorderbare kosten die hij heeft moeten maken ter verdediging van zijn belangen.

In rechte

5 Ingevolge artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, in de op 1 juni 1997 in werking getreden versie (PB 1997, L 103, blz. 6), kan het Gerecht, wanneer een beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, zonder de behandeling voort te zetten beslissen bij met redenen omklede beschikking.

6 In casu acht het Gerecht zich voldoende geïnformeerd door de stukken en zal het op grond van genoemd artikel zonder voortzetting van de behandeling uitspraak doen.

7 Hoewel dit niet uitdrukkelijk in het verzoekschrift wordt vermeld, baseert verzoeker zijn beroep op artikel 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG), dat meer bepaald in de vierde alinea iedere natuurlijke persoon het recht geeft beroep in te stellen tegen beschikkingen die, hoewel genomen in de vorm van een verordening of van een beschikking gericht tot een andere persoon, hem rechtstreeks en individueel raken.

8 Artikel 173, vijfde alinea, bepaalt evenwel, dat op die bepaling gebaseerde beroepen moeten worden ingesteld binnen twee maanden, te rekenen, al naar het geval, vanaf de dag van bekendmaking van de handeling, vanaf de dag van kennisgeving aan de verzoeker of, bij gebreke daarvan, vanaf de dag waarop de verzoeker van de handeling kennis heeft gekregen.

9 Artikel 102, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht schrijft voor, dat wanneer de termijn voor het instellen van beroep tegen een handeling van een instelling begint te lopen bij de bekendmaking van de handeling, de termijn wordt berekend vanaf het einde van de veertiende dag volgend op die waarop de handeling in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* is bekendgemaakt.

10 Voorts wordt overeenkomstig bijlage II bij het Reglement voor de procesvoering van het Hof, waarnaar in artikel 102, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht wordt verwezen, de in artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag bedoelde termijn van twee maanden, ten aanzien van een in Frans-Polynesië gevestigde partij wegens de afstand met een maand verlengd.

11 Beschikking 98/317, die verzoeker in casu onwettig acht, is op 11 mei 1998 in het Publicatieblad bekendgemaakt. Verzoeker beschikte dus over een termijn van drie maanden en vijftien dagen vanaf die datum om op grond van artikel 173 van het Verdrag de wettigheid ervan te betwisten, dat wil zeggen tot 26 augustus 1998. Het beroep is echter nadien ingesteld. Alleen al op deze grond dient het beroep bijgevolg zonder nader onderzoek van de ontvankelijkheid niet-ontvankelijk te worden verklaard.

12 De rechtvaardigingsgrond die verzoeker voor deze termijnoverschrijding heeft aangevoerd — hij zou eerst op 4 januari 1999 kennis hebben genomen van de inhoud en de draagwijdte van beschikking 98/317 ten aanzien van Frans-Polynesië — is irrelevant. Na de bekendmaking van beschikking 98/317 in het Publicatieblad beschikte verzoeker immers over alle nodige gegevens om te kunnen bepalen, welke gevolgen de vaststelling van de beschikking voor Frans-Polynesië zou hebben.

13 De beroepstermijn van artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag beoogt niet alleen de verzoeker een redelijke termijn te verlenen opdat hij kan nagaan, of er gronden zijn om de handeling aan te vechten en om in voorkomend geval zijn verzoekschrift voor te bereiden, maar moet ook garanderen, dat na een zekere tijd geen beroep tot nietigverklaring meer kan worden ingesteld. Een strikte toepassing van deze termijn is vereist ter wille van de rechtszekerheid en de noodzaak om elke discriminatie of willekeurige behandeling bij de rechtsbedeling te vermijden (arrest Hof van 5 februari 1992, Frankrijk/Commissie, C-59/91, Jurispr. blz. I-525, punt 8).

14 Ten overvloede zij beklemtoond, dat beschikking 98/317 blijkens artikel 2 tot de lidstaten is gericht, zodat verzoeker in ieder geval behoorde te bewijzen, dat hij daardoor rechtstreeks en individueel werd geraakt. Hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, voldoet evenwel niet aan dit vereiste.

15 Gelet op het voorgaande, moet het beroep kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

16 Ingevolge artikel 87, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering dient verzoeker zijn eigen kosten te dragen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer)

beschikt:

1) **Het beroep wordt kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.**

2) **Verzoeker zal zijn eigen kosten dragen.**

Luxemburg, 1 juni 1999.

De griffier

H. Jung

De president

M. Jaeger